זכרו תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

יו"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשת שלח
ט"ז מרחשון תשע"ז
גליון תשד"מ

זמני כניסת ויציאת שבת קודש

	הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
בני ברק	4:14	5:16	5:49
ירושלים	4:00	5:15	5:53
בארא פארק	4:15	=	5:43

שיחת קודש
מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שעיר שדה אדום (לב, ד)

ברש"י הק' פירש מלאכים ממש, וכ' **השפתי חכמים** שרש"י למד זה מדכתיב 'לפניו' היינו אותם שהיו עכשיו לפניו מה שמבואר סוף פרשה הקודמת "ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלוקים, א"כ הם היו לפניו ומזה מוכח ששלח יעקב מלאכים ממש, אבל באמת צ"ע בדבריו שעדיין יתכן ששלח בני אדם אלא שאף הם היו אז לפניו ומשם שלחם ומנין שהם היו מלאכים ממש, וי"ל שא"כ מה נפק"מ שהיו לפניו ומה צריך לכתוב זה, מה גם שבלא"ה בסתם שולח אדם שלוחים מאלו שסמוכים אליו וא"כ תיבת לפניו מיותרת, לכן מזה רואים שכאן באה תוה"ק ללמד מזה ולכן משמע לפניו היינו מלאכים ממש שהיו אז לפניו.

ובאופ"א י"ל שהדיוק הוא מכיון שהיה אפ"ל וישלח יעקב שליחים, א"כ למה כתיב מלאכים אלא ע"כ להשמיע שהוא מלאכים ממש שאיירי בהו לעיל "ויפגעו בו" כו' ולא מלאכים שנשלחו מבנ"א, ומ"מ צ"ב למה באמת שלח מלאכים ממש ולא בני אדם, והרי רק רצה להתוודע מהנעשה אצל עשיו ולזה יכל לשלוח אף בנ"א, וי"ל שלכן שלח מלאכים כדי להפחיד לעשיו, שמא עיד"ז ימשוך ידיו מלהילחם עמו, וזה לא היה משיג כ"כ ע"י בנ"א לכן שלח מלאכים ממש, ועכ"ז התקין עצמו אחר"ז לדורון תפילה ומלחמה, לפי שראה שאפי' שיש לו לפחוד מהמלאכים עכ"ז הולך לקראתו עשיו וד' מאות איש עמו, לכן חשש יעקב אע"ה כי עשיו הוא זקינו של עמלק שהי"ל מסי"נ להרע לישראל ואפי' שידע שזה יהיה סופו להכרת עדי אובד במחיית עמלק עכ"ז קפץ לאמבטי' רותחת ונכווה בעצמו ובלבד שלא יוסיפו האומות לחשוש עוד מישראל. א"כ שמא כמו"כ בעשיו הגם שיש לו לפחד ממלאכי יעקב עכ"ז ימסור נפשו כדי להרע לו, ומזה עדיין חשש יעקב ועדיין הכין א"ע לדורון וכו'.

והנה כבר הקשו בספה"ק למה חשש ממנו יעקב אע"ה והרי השי"ת הבטיחו כבר "והנה אנכי עמך ושמרתיך בכל אשר תלך וכו'", ואם ה' הבטיחו הרי גם יקיים ולמה זה חשש, ויש מפרשים שתי' דיעקב סבר שזו ההבטחה היא רק עליו משא"כ על צאצאיו ומשפחתו ונשיו עליהם חשש באמרו 'פן יבוא והכני אם על בנים' ח"ו, ויש שתירצו דהחשש היה משום שעשו נותר בא"י א"כ יש בידו זכותה להצליחו משא"כ יעקב שהה בחו"ל וחסר היה זכותה ולכן פחד שמא בזכות זאת יתגבר עליו, ועוד שעשיו קיים בשנים אלו מצות כיבוד אב ואם ומיעקב זה נמנע בהיותו רחוק אצל לבן, וא"כ שמא כל אלו הסיבות משו"ה לא יעמדו לו זכויותיו בעמדו בפני עשיו, מה גם שע"י שכיבד עשיו את יצחק המשיך לעצמו זכות אבות, ורש"י תירץ באופ"א שחשש שמא התלכלכתי בחטא בשהותי אצל לבן וגם קטנו זכויותיי ע"י רוב חסדים שעשה ה' עמדי, ושמא לא אזכה לקיום הבטחת השי"ת, אלא שדבר זה צ"ב הא אם הוא הבטחה מהשי"ת הרי ראוי שתתקיים בכל אופן ואפי' אם נכשל בחטא או קטנו זכויותיו שהרי הבטחה היא ענין חזק טפי ולמה זה חשש,

וי"ל שהנה ריש 'ויצא' כשנגלה אליו השי"ת כשיצא בדרכו ללבן א"ל אני ה' אלוקי אברהם ויצחק, ולכאו' למה תלה באבותיו ולא אמר ליה אני ה' אלוקיך, וגם אם מזכיר אבותיו למה פירטם כ"א בפנ"ע ולא כללם גם יחד.

וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שעיר שדה אדום

ואמנם בפשטות י"ל שרצ"ל שכמו שעזרתי להם כ"א בענינו כך גם לך אעזור כמו"כ ולכן מפרטם כ"א בפ"ע לומר שזכות כל א' מהם תעמוד לו בפ"ע ולעולם יהא לו זכות שתגן עליו אם של אברהם ואם של יצחק,

ולכן היה השי"ת מפרטם, אלא שיעקב אבינו מרוב ענוותנותו פירש הענין באופן אחר שלכן א"ל ה' 'אלוקי אברהם אביך' דייקא לומר שאעזור לך אם תהיה ראוי שהוא יקרא אביך היינו שמעשיך הטובים יהיו דומים כמו של אביך יצחק, אז תהיה ראוי שתגן עליך זכותם ואעזור אני לך, ולכן חשש שמא נתלכלך בחטא ושוב אינו ראוי שתגן זכותם ותתקיים לו הבטחת ה', לכן אפי"ה חשש מעשיו אחיו, הגם שאח"כ נגלה אליו מלאך האלוקים בחלום בבית לבן וא"ל "אנכי הא-ל בית א-ל אשר משחת שם מצבה אשר וכו' עתה קום צא מן הארץ ושוב אל ארץ מולדתך",

א"כ שהזכירו את חלום הסולם ועפי"ז א"ל לשוב לא"י היה יכול יעקב שיקיים לו ה' הבטחתו שם, א"כ מה יש לו לחשוש שהתלכלך בחטא וכו' הרי ה' רומז לו שיקיים לו הבטחתו, אלא שיעקב חשש שהנה שם בחלום הסולם כתיב "והנה ה' נצב עליו" ולא הזכיר שמו יעקב, ואילו בחלום בבית לבן היה דגש וענין מיוחד בהזכרת שמו כמש"כ "ויאמר אלי מלאך האלוקים בחלום יעקב ואמר הנני",

א"כ סבר שרומז לו שדווקא אם יהא ראוי לשמו בחי' שמך נאה לך ואתה נאה לשמך כמו שמצינו שהרשעים שוכחים שמם ליום הדין כי השם הוא מהות ועצם הנשמה, אבל הרשעים נסתלק מהם חיות הנשמה ובחייהם קרויים מתים ולכך שוכחים שמם,

ומזאת חשש יעקב שמא קילקל מעשיו ואינו ראוי לשמו ושם אחר חלום הסולם אמר "והיה ה' לי לאלוקים" ופירש"י שיחול שמו עלי מתחילה ועד סוף אבל עכשיו חשש יעקב בחי' עקב-ענווה בענוותנותו שהתקלקל ח"ו הענין ולהכי על אף ההבטחה חשש מעשו, ועדיין חיפש תחבולות כדורון ומלחמה ותפילה שקדמה שהיא שלימות הכל והוא יעקב שלימתא,

ואכן אמנם עזרו השי"ת "**ויבוא יעקב שלם**", בגופו בממונו ובתורתו עם כל מיני ישועות עליו וזרעו עד סוף כל הדורות אכיה"ר.

יעזור השי"ת שנזכה לבחינת יעקב איש תם יושב אוהלים אהלי התומ"צ ונזכה לתשובה שלימה וישועה שלימה, רפואה, ותו"ג במק"א, ושמירה עליונה לכ"י בכ"מ שהם, הגאולה שלימה אויף א זיסע אופן אויף אייביג.

דברי תורה
ממזודינו הגה"צ אב"ד דקהילתינו שליט"א

מלחמת הקדושה עם הקליפה

הנה מדרכי הייצר לבא בתחבולות ובערמה אל האדם ולהכשילו, וכשבא אל האדם להכשילו בעבירה שידוע שהוא עבירה, אף שמביאו לידי נסיון קשה, מ"מ בידעו האדם שזה עבירה יש בכוח להתגבר עליו מפחד לחטוא ולעבור על רצונו ית', משא"כ כשהייצר בא אל האדם ואומר לו על עבירה שהוא מצוה, ושהוא רצון הבורא לזה צריך הרבה כוח ועוז לעמוד נגדו, ולעמוד על ערמימותו של הייצר, וההמון עם הפשוטים כשל כוחם לעמוד בניסיונות כגון אלו, וגם הצדיקים צריכים עמל ויזע רב לעמוד בם, ואלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו,

וידוע מאמר **מרן הבעש"ט הק'** על הא דאיתא בגמ' (**שבת עה.**) שוחט משום מאי מחייב משום צובע, ובתוס' שוחט דעלמא, ופי' מרן הבעש"ט הק' הכוונה שוחט דעלמא היינו היצה"ר, שהוא המלאך המות משום מאי מחייב, דאיתא (**סוכה נב.**) שלעת"ל הקב"ה יהרוג את המלאך המות, ולמה חייב מיתה והלא עשה שליחותו של הבורא, ומתרצינן משום צובע, שהשליחות היתה שיפתה את האדם לעשות עבירה, אבל לא לרמותו לומר לו על עבירה שהוא מצוה, וכן להיפך.

וזהו משום צובע שהוא מפתה את האדם בצביעות ובשקר ולכן חייב, ע"כ. ולכן העבודה להכניע הייצר הבא בצביעות הוא קשה ביותר, והצדיקים הק' בעבודתם הק' מכניעים את הייצר הזה, וע"י עבודתם הק' ייקל להמון העם לעמוד נגדו ולהתגבר עליו,

ובשפת אמת (**וישב תרמ"ז ד"ה איתא**) אי' על מאחז"ל (**יומא לה:**) יוסף מחייב את הרשעים, שאומרים לרשע היית יכול להתגבר על יצרך שהרי יוסף ג"כ התגבר, ולכ' צ"ב וכי איך מדמין יוסף הצדיק לרשע, וכי כוחו דהרשע להתגבר הוא ככוח דיוסף הצדיק מדת היסוד, אלא הכוונה שאומרים לרשע היית יכול להתגבר על יצרך מכיון שיוסף הצדיק כבר עשה העבודה בשבילך, ובהכנעת הייצר ע"י יוסף גרם שכ"א יוכל להתגבר על יצרו בכוח יוסף, וזהו יוסף מחייב הרשעים, ע"כ.

וכן כל הצדיקים בעבודתם להכניע הייצר השפיעו בכוחם לדורותם ולדורות הבאים שיוכלו להתגבר עליו, והנה לבן הארמי שמרמז על הקליפה שביקש לעקור הכל, שהוא הי' בבחי' של יצה"ר המחטיא האדם ומפתהו לעבירות בפיתוי של ניסיון המתוק והערב, שממתיק לו העבירה, ומקשה ומכביד עליו המצוה, אך לא עושה מעבירה מצוה וההיפך, משא"כ עשו כתיב בי' כי ציד בפיו ומראה טלפיו לומר שאני טהור כמ"ש (**רש"י תולדות כו,לד**) שהוא האופן השני של היצה"ר שמראה עצמו כעושה מצוה ורצון הבורא, ובזאת יבוא אל האדם להכשילו, ועל זה צריך שמירה מעולה לדעת הדרך ילכו בה.

"קטנתי"
פנינים על הענווה בפרשה

הענוה באה מחסדי השי"ת

קטנתי מכל החסדים ומכל האמת. אדוני אבי זקני מורי ורבי זצלה"ח הגיד בשם **הרבי מלובלין** פירוש "קטנתי מכל החסדים", שגם זה שקטן בעיניו, [הוא] גם כן מחסדי השי"ת.

וי"ל עוד שעל ידי החסדים שעשה עמו השי"ת, הכיר כי קטן הוא, שע"י גודל חסדיו ית' שרואה האדם, עי"ז מבין קטנותו. (שפת אמת - תרל"א)

החסדים מקטינים אותי בעיני

קטנתי מכל החסדים ומכל האמת אשר עשית את עבדך.

יש אנשים שכיון שהקב"ה עוזר להם ומעלם לגדולה, הריהם בועטים ח"ו, ומדמים שחכמתם עמדה להם, וכמ"ש (דברים ח' י"ז) כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה,

אבל יעקב אבינו ע"ה מדה אחרת היתה בו, שאמר "קטנתי מכל החסדים" פי' החסדים מקטינים אותי בעיני, כל מה שאתה מעניק לי יותר, הריני קטן עוד יותר בעיני עצמי, כי ככל שאני מכיר יותר את גדולתך המתגלה ע"י החסדים, מרגיש אני את עצמי יותר שפל ונכנע לפניך. (דברי שמואל - סלונים)

מדת הקטנות יקר אצלי יותר מכל החסדים

קטנתי מכל החסדים ומכל האמת אשר עשית את עבדך. ואמר אאמו"ר זצוק"ל פירוש "קטנתי" היינו מדת הקטנות, יקר לי מכל החסדים ומכל האמת אשר עשית את עבדך ודפח"ח. (דברי ישראל - מודז'יץ)

אפי' שהוא בחי' ישראל מ"מ יאחז במדת יעקב - ענוה

ויאמר לו אלקים שמך יעקב, לא יקרא שמך עוד יעקב, כי אם ישראל יהיה שמך.

ביאור השמות [יעקב, ישראל] נראה בדרך רמז, כי יעקב רומז על אופן העבודה, שצריך להיות האדם תמיד עקב ושפל, בפני אות י' הכתוב בראש, שהוא מורה על בורא עולם,

אמנם יש לך בני אדם שהם ענוים ושפלים בעיניהם, אמנם מחמת שהם בטלים ופורקי עול מתורה ועבודה, ועלולים לעבירות בכל שעה, ומטעם זה הם מכירים שפלותם, ולא זו הדרך לעובדי ה', רק לעבוד ה' במצות עשה ולא תעשה ודקדוקי סופרים, ואעפ"כ תהיה בו רוח נשברה ונמוכה לפני גדול אדוננו ורב כח לדעת שעדיין לא יצא ידי חובתו.

וזהו שאמר הכתוב "שמך יעקב", כלומר שתתנהג בעקב וענוה, "ולא יקרא שמך יעקב" באמת, כלומר שתהיה כטפשים הנ"ל, רק "ישראל יהיה שמך", המורה גדלות עבדות ה', ושמך יעקב – ענוה, לא תזוז ממך. (עבודת ישראל)

לפעמים צריך להיות בחי' ישראל - גאוה דקדושה

אז יאמר [על הפסוק הנ"ל], שמרמז על הצדיק העובד ה', שצריך להיות בחינת עקב וענוה, ולדעת כי הוא אין ואפס, אמנם לפעמים צריך הצדיק להתחזק ולעמוד על עמדו, לעורר רחמי המלכים והשרים יר"ה, לבטל גזרות רעות מעל אחינו בני ישראל וכו',

וכמו ששמענו בדרך זה ממורנו החסיד הצדיק מוהרנו אלימלך זצ"ל, ולא שהתנשאו רוחם בזה באמת, רק היו מרוממים ומנשאים את עצמם להמתיק הדינים, ולעמוד כתריס נגדם.

וזהו שאמר הכתוב, הגם ש"שמך יעקב" כנ"ל, מ"מ "לא יקרא שמך יעקב", כלומר לא לעולם, כי אם לפעמים "ישראל יהיה שמך", ותתנשא בדרך "כי שרית עם אלקים ואנשים ותוכל". (שם)

משנתם של צדיקים

מידת הענוה

ללמוד מהארץ מידת הענוה

יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ (אבות פ"ב משנה ב'). מבאר **הרה"ק רבי אודי מסטרעליסק** זי"ע שהלומד תורה עליו לשלב את דרכה של הארץ עם תורתו,

ומהי דרכה של הארץ, כל חיי עולם הזה באים מכוחה של האדמה, כל המאכלים צומחים באדמה, כל המשקאות עשויים ממים הנמצאים במעמקי האדמה, אבני הבתים נחצבו מהאדמה, גם המלבושים מקורם באדמה, גם בעלי חיים שהבריות אוכלות את בשרם ניזונים מצמחי האדמה,

ולמעשה יוצא שבלי הטובות שמפיקים מן האדמה אין שום בעל חיים מסוגל לחיות עלי אדמות, האם גומלים הבריות לאדמה על התנהגותה הטובה כלפיהם? לא! כל אחד דורך ברגליו על הקרקע, חופר בה, יורק עליה, רוקד עליה, למעשה היחס אל האדמה הוא יחס של כפיית טובה,

ואעפ"כ לא נשמע מעולם שהאדמה תאמר: אינני מוכנה להמשיך להיות עפר תחת כפות רגלי בני אדם, וברצוני שיתחילו לכבד אותי ולהתנהג איתי בהתאם למעשי,

כשם שהאדמה משמשת אסקופה נדרסת לכל וממשיכה לעשות את התפקיד שהטיל עליה השי"ת, כך הלומד תורה חייב לחיות מוחל על כבודו האישי, ולשמוע חרפתו מבלי להשיב,

וזה פירוש המשנה: "יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ", אימתי תורתו של האדם יפה ומשובחת, כאשר משולבת עמה "דרך ארץ" היינו דרכה של הארץ כנ"ל, אז תורתו עולה למרום ומשמחת אלוקים ואדם. (עשר צחצחות מערכת סטרעליסק אות מ')

גאוה וגודל לב ממין לב

בצוואתו הקדושה של הגה"ק **החת"ס** זי"ע כתוב לאמור: ואם ירום ה' קרנכם ויחוס לחננכם כאשר אקוה בעזהי"ת, אל תרימו ראשכם בגאוה וגודל לב נגד שום אדם כשר ח"ו,

עוד כתב הגה"ק: "דעו כי אנחנו בני אברהם, תלמידי משה רבינו, עבדי מלך דוד – אבינו אמר ואנכי עפר ואפר, רבינו אמר ואנחנו מה, מלכנו אמר ואנכי תולעת ולא איש, והמלך המקווה יתגלה בדמיון עני ורוכב על החמור, וא"כ גאוה וגודל לב מנין לנו. (צוואת החת"ס זי"ע)

באין - מליץ יושר

באין מליץ יושר (פייט תפילת ימים נוראים). פירוש דעיקר הוא דאדם אע"פ שחטא, רק כיון שיודע שחטא, ומבקש מלפניו ית' שימחול לו, ומכיר בשפלותו זה הוא גופא למליץ יושר לפניו,

וזהו "באין", במדה שאדם מחזיק עצמו ל"אין", זהו גופא "מליץ יושר". (קדושת לוי ד"ה)

מעשיהם של צדיקים
במעלת הענווה

בסוד שיח חסידים – ענוה של רביה"ק מוהר"ר מלעלוב

כשהגיע הרה"ק מרן רבינו דוד מלעלוב זי"ע להרה"ק הרבי ר' **אלימלך מליזענסק**, שאל אותו הרבי ר' אלימלך ווער איז דער ערגסטער אין לעלוב **[מי הוא האיש הגרוע בלעלוב]**, אמר רביה"ק מוהר"ר: איש פלוני, אמר לו הרר"א אז"כ אינני יכול ליתן לך עדיין שלום, אז אמר מרן זי"ע: "כשאני כאן בליזענסק אזי הוא הגרוע, וכשאני בלעלוב אז אני הגרוע", ונתן לו הרר"א שלום. **שערי אל ק"ט)**

בהישענא רבה שנת תק"כ, רמז **מרן הבעש"ט הק'** זי"ע לתלמידיו כי קרב יומו ויצטרכו לעשות להם רב במקומו, כשישאלוהו: איככה נדע אצל מי לדרוש אלקים? אצל צדיק פלוני, או פלוני? אמר להם: שאלו ממנו עצה להיפטר מן הגאוה - אם יאמר לכם איזו עצה מעשית אין בו ממש, אבל אם יאמר שרק השי"ת יכול לעזור -אליו תדבקון.

וחסידים מספרים: אחרי הסתלקות מרן הבעש"ט, נכנסו קצת תלמידיו אצל המגיד הגדול, **מהרד"ב ממזריטש** זי"ע, וישאלו מפיו: מה יעשה אדם ויעקור מעצמו את הגאוה? פתח והשיבם: הגאוה היא מלבוש אלוקי, "ד' מלך גאות לבש", אין מציאות להעבירה מן העולם, אין עצה להיפטר ממנה אחת ולתמיד, אלא האדם מחוייב להישמר מפני הגאוה עד נשימת אפיו האחרונה. מיד ידעו התלמידים כי רוח אלקים נוססה בו והמליכוהו עליהם.

בסוד שיח חסידים -ענוה

אמר הרה"ק רבי **שלום שכנא מפרוהובישע** זי"ע: "כשאני מביט על אחרים, אף אחד אינו מוצא חן בעיני, אולם בהביטי על עצמי, הכל זולתי כבר נושאים חן בעיני".

רבי אורי השרף מסטרעליסק זי"ע מרגלא בפומיה: "ידעתי כי עפר ואפר אנכי, ויודע אני שהקב"ה מלך גדול ונורא, אולם אפחד פן בבואי לעלמא דקשוט יתחוור לי שהקב"ה גדול הרבה יותר משחשבתי, ואני קטן עוד יותר מששיערתי, נמצא שלא הייתי בעולמי אלא דל גאה!"

*

שמעתי מהרבי מלובלין זי"ע שאמר להרה"ח מו' זלקא מצאנו ז"ל, מגודל מרירות לבו בהתנצלות כדרכו בקודש: אני יודע רבוני ומזכוין למרוד בו ומכעיסו בכל עת, ואין לי שום תנחומים רק בעת שיבוא העת פירוד היסודות ואלך לעפר ושם יטוחו כל פועלי און ושם חדלו רוגז, וזהו תנחומתי. **(רמתיים צופים -אליהו זוטא)**

*

כשנפגשו הרבי מלובלין והרה"ק ר' מרדכי מטשערנאביל זי"ע, אמר הרבי מלובלין לפני הרה"ק מטשערנאביל, עשיתי חשבון הנפש במה שעסקתי השנים והחדשים והימים והשעות איך הכעסתי לבוראי, אין לי שום נחמה לנפשי, כי אם בזכרי כי אמותי ואנבוא בכלח עלי קבר, ויזהמה מאתי עפר ואז לא אכעיס הבוראי יתי"ש וזאת נחמתי. **(שפתי קודש)**

*

הרה"ק רבי **רפאל מבארשיד** זצ"ל היה שנור על פיו לומר: "צדקה עשה אתנו הקב"ה שאסר אתי הגאוה, וזובע מן האדם להשפיל ברך, הנע בנפשך, אם היה הקב"ה פוקד עליו להתגאות, איך הייתי מסוגל לקיים מצוה זו -במה אתגאה?!

*

הרה"ק ר' משה לייב מסאסוב זי"ע בכל ליל שבת קודש לפני הקידוש היה הולך וסובב בכל הביהמ"ד לראות את האנשים שנמצאים שם, ולא עשה קידוש עד שפעל בעצמו שהוא הכי נמוך מכל האנשים שהיו שם, ופעם אחת היה שם איש יהודי בעל עבירה גדול רח"ל רע לשמים ורע לבריות, ולא היה יכול לפעול

בעצמו שהוא נמוך ממנו, כי לא ראה בעצמו דבר שיהא הוא גרוע ממנו, וחשב הרבה עד שלבסוף פעל והחליט שאכן הוא נמוך ממנו, שאמר שאילו הייתי אני בעצמי במצב שכזה לא הייתי נכנס לביהמ"ד, ולא הייתי הולך לשולחנו של הרבי, ואז עשה קידוש.

לא להתגאות עם הענוה

ופילגשו ושמה ראומה, ותלד גם הוא את טבח **(פר' וירא)**. פירש **מרן הבעש"ט** דקאי על ענוה פסולה, פירוש שמתגאה בענוה שלו, ורוצה להראות שהוא ענו, וזהו "ופילגשו ושמה ראומה" כי ענוה פסולה הנה הוא פילגש, ושמה 'ראו מה', פירוש ראו שאני עומד במדרגת ובחינת 'מה', 'ותלד את טבח' על ידי זה היצה"ר טובח אותו.

ועל ענין ענוה פסולה הנ"ל, המשיל מרן **הבעש"ט** זי"ע לאחד שהיו לו כל המעלות ומדות משובחות, אלא שהיה בעל גאוה גדול, ואמרו לו העולם הרי יש לך כל המעלות משובחות, אלא שיש לך חסרון זה שאתה בעל גאוה, התלמד עצמך להיות ענו, ושוב לא יחסר לך שום מעלה, ועשה כן והתלמד להיות ענו וכו', ופעם אחת הקניטו אדם אחד, אמר לו, שוטה שבעולם מה אתה חשוב כנגדי, כיון שאני ענו ג"כ, לא יחסר בי שום מעלה וכו' והיוצא מזה וכו'. **(בעש"ט פר' וירא)**

לפעמים צריך גאוה דקדושה

וצוה הכהן וגו' עץ ארז ושני תולעת ואזוב **(פר' מצו"ע)**. מהרב **הצדיק מאפטא** נ"י, למה היה צריך להביא עץ ארז ושני תולעת ואזוב, אזוב לרמז שישפיל עצמו כאזוב, כפירש"י, אמנם שהיה צריך גם ארז, להגביה עצמו למילי דשמיא, ע"ד ויגבה לבו בדרכי ה', ואזוב להשפיל עצמו למילי דעלמא, אמנם צריך בזה חוט המשקל, להכריע במשקל כמה מהגבהות לעבודת השי"ת, וכמה מהשפלות למילי דעלמא, ולזה רמזו השני תולעת שהביא עם הארז והאזוב. **שפתי צדיקים פר' מצו"ע)**

גם בענוה צריך למידה ביטוניות

גם בענוה מן הצורך למדה ביטוניות, שרוב ענוותנותו של אדם, נורם שיתרחק מעבודת ה' יתברך, שמצד שפלותו אינו מאמין כי האדם נורם ע"י תפילתו ותורתו שפע בכל העולמות, וגם המלאכים נזונין ע"י תורתו ותפילתו, שאילו היה מאמין בזה, כמה היה עובד ה' בשמחה וביראה מרב כל, והיה נזהר בכל אות ותנועה ומילה לאומרה כיאות וכו', כי האדם ע"י מעשיו הטובים הוא דבוק בו יתי' ממש. **(תולדות יעקב יוסף עקב)**

ניסים שבכל יום
{ב}

על הניסים שבתוך הפיגועים – הציצית שהצילה את חיי היהודי, משגיח הכשרות שניצל בזכות סכין הישמעאלי ימ"ש שכמעט ערפה את ראשו, הנוסע בקו האוטובוס שניצל בזכות שמירת העיניים. חלק שני

חימים הטרופים כאשר מחוץ תשכל חרב ומחדרים אימה. לדאבון הלב נמשכים, אולם מאידך לשולחן המערכת זורמים עוד ועוד סיפורי השגחה פרטית והצלה נפלאים שנכתבו וסופרו ע"י הניצולים עצמם.

ובאמת שאנו חיים בתוך 'נס' אחת גדול, כאשר אנו חיים יום יום בין ערלים שפלים ואכזריים. עם הדומה לחמור, שבשר חמורים בשרם. החפצים לבלוע אותנו חיים, ומוקפים אנו מכל האומות במזרח התיכון ומכל העולם, שרוצים למחוק אותנו כליל, ולולי ה' שהיה לנו בקום עלינו אדם אזי חיים בלעונו, וכבר דימו חז"ל את עם ישראל בגלות ככבשה אחת בין שבעים זאבים.

לפניכם עוד סיפורי ניסים מופלאים שארעו עם יהודים שניצלו מהישמעאלים הארורים בזכות קבלות שקיבלו על עצמם, ושמירה מיוחדת של הבוכ"ע עליהם.

הציצית שהצילה את חיי

יאיר בן עזרא שנפצע באורח קשה בפיגוע דקירה שאירע בחודש שעבר ברעננה, כתב מכתב מרגש בו הוא מגולל את דבר הפיגוע מנקודת ראותו ומספר כיצד הציצית החדשה – אותה התלבט אם ללבוש באותו היום – הצילה את חייו.

"**שמי** בן עזרא יאיר. לפני שבועיים הותקפתי ונדקרתי 5 דקירות בכל חלקי גופי ע"י מחבל ישמעאלי ממזרח ירושלים שהגיע בזמן שהמתנתי בתחנת האוטובוס.

במכתבו מספר בן עזרא כי בבוקר הפיגוע, אשר התרחש יום לפי חתונת אחותו, התלבט אם ללבוש את הציצית החדשה, אותה קנה לכבוד השמחה. "בבוקר הפיגוע, כל ציציותיי היו תלויות על חבל הכביסה לייבוש ורק ציצית אחת חדשה, ששמרתי עליה חדשה מקופלת בארון, חיכתה לי. אבל אז הגיע היצר הרע ואמר לי: 'לא יקרה כלום – אל תלבש היום, שמור למחרת, לחתונה, במכתבו הוא מספר כיצד לבטיו כמעט ומנעו ממנו ללבוש את הציצית, עד אשר החליט כי אינו מוכן לוותר על לבישתה. "אמרתי לעצמי, לא! לא אתן ליצר הרע לשלוט עליי, זה המגן האישי שלי!".

לבסוף, "בעודי דקור וממתין לחובשים", מספר בן-עזרא, אשר בגבורתו ולמרות פצעיו הקשים נאבק במחבל ובכך הציל את חייהם של אזרחים נוספים, "הציצית שעטפה אותי שימשה את כוחות ההצלה כחוסם עורקים לדקירותיי...".

***

נוסע בקו 78: "ניצלתי מהפיגוע – בזכות שמירת עיניים"

רב שעוסק בקירוב ומוסר שיעורים בשכונת פסגת זאב שבירושלים, שלח למערכת סיפור שמסעיר את כל תושבי האזור.

הרב, סיפר כי באחד השיעורים האחרונים, סיפרו לו הבחורים שמגיעים בקביעות לשיעוריו, כי אחד מחבריהם, שמצוי בעיצומו של תהליך התקרבות ליהדות – החליט לאחרונה לקבל על עצמו להתחזק בשמירת עיניים.

בבוקר יום המחרת, חיכה בתחנת האוטובוס לקו 78 בשכונת מגוריו, ארמון הנציב, כשלפתע הופיע האוטובוס המיועד.

אולם אז, בדיוק כשהתכוון לעלות על האוטובוס – הבחין הצעיר כי מולו עומד נסיון קשה של שמירת עיניים – וזכר את מה שקיבל על עצמו רק אמש.

האיש הסיט מיד את עיניו, ולא זו בלבד, אלא שהחליט לעצום אותן.

אולם כתוצאה מכך, פספס הצעיר את האוטובוס, זאת כיוון שלא שם לב שהנהג כבר סגר את דלתותיו, בעוד עיניו עצומות – והבחין בכך רק כשהאוטובוס כבר עזב את התחנה ונסע מן המקום.

ברגע הראשון, הוא חש צער על מעשהו זה, שכן הרגיש כי לולא היה שומר את עיניו – ודאי לא היה מפספס את האוטובוס.

אבל למה שגילה מאוחר יותר, שום דבר לא הכין אותו: שעה קלה מאוחר יותר, שמע הצעיר בכלי התקשורת על 'אוטובוס הדמים', ששני מחבלים השתלטו עליו, וביצעו בו פיגוע וטבח אכזרי, במהלכו רצחו שני אנשים ופצעו תשעה באורח קשה. הצעיר מיד זיהה אותו כאותו האוטובוס שפספס.

בתגובה לכך, תדהמתו של הצעיר לא ידעה גבול, והוא הבין כמה המצווה ששמר – בעצם שמרה עליו. "רק כששמע על דבר הפיגוע בכלי התקשורת הוא הבין כי משמירה על המצוות לא מפסידים אף פעם", הסביר הרב.

מסקנתו של הצעיר, אותה גם סיפר בהתרגשות לחבריו, היתה ש"גם אם לעיתים נדמה באותו הרגע שפספסת את ההזדמנות – הרי שלטווח ארוך מעשיית מצווה רק מרוויחים. שמירת העיניים הצילה את חיי".

***

"הפיגוע שהציל את חיי"

סיפר משגיח כשרות דניאל כהן בן ה-31, שנפצע בפיגוע הדקירה בעיר ראשון לציון לפני כשבועיים. כי הוא אסיר תודה להשם יתברך לפיגוע שכמעט קיפח את חייו – משום שלאחר שפונה לבית החולים, התברר כי הוא סובל מגידול מסוכן במעי הגס, שהציל בסופו של דבר את חייו. וכך הוא מספר: "הייתי בתחנה המרכזית וחיכיתי לקו פנימי שיקדם אותי למקום הבא לבדיקה. חיכיתי לאוטובוס ולא ראיתי משהו חשוד. התקדמתי מעט ולפתע רץ לעברי כאחוז אמוק המרצח הרשע, ותקף אותי ולא זו בלבד אלא אף חנק אותי".

"**הרגשתי** שהמפרקת שלי עוד מעט יוצאת, הוא הוציא את הסכין וניסה לערוף לי את הראש. ניסיתי עם היד שלי להזיז אותו ואז הוא בא לתקוע לי את הסכין בגרון. הטיתי את הראש ואז הוא פגע לי בלסת, ליד האוזן. הוא הפיל אותי לרצפה ואז דקר אותי מספר דקירות לאורך צד שמאל של הגוף – בחזה, בבטן בכתף.

תפסתי לו את הרגל וניסיתי לקום. נתתי לו מכות אבל לא הצלחתי לקחת ממנו את הסכין שבו לא פסק לדקור אותי באכזריות נוראה.

עובר אורח ניסה לזרוק פח אשפה לכיוונו ואז המרצח הישמעאלי ברח ואני ברחתי גם. הייתי במצב קשה מאוד. לאחר מכן דפקתי לנהג שיפתח לי את האוטובוס.

הנהג הכניס אותי במהירות לאוטובוס. רכנתי על הכסא האחורי. ניסו לעצור לי את הדימום. שאלו אותי מה קרה וגנחתי מכאבים. הרגשתי שקיצי קרב רח"ל והתחלתי לומר שמע ישראל".

המשגיח כשרות מספר על הרגעים שהבין כי חייו ניצלו בזכות הפיגוע: "כשמד"א הגיעו הייתי עוד בהכרה עד שנכנסתי לבית החולים אסף הרופא – שם הרדימו אותי, נכנסתי לניתוח של ארבעה שעות. הניתוח עבר בשלום, הוציאו לי את הטחול וחתיכה מהכבד. המעיים נפגעו.

תוך כדי שהם טיפלו באיברים הללו, גילו מעל המעי הגס גידול שלא ידעתי שיש לי. כרתו לי את הגידול ותפרו לי את כל מה שצריך.

ברוך השם הגעתי למצב שתוך שבוע ימים אני במצב טוב. אמרו לי שגילו לי את זה תוך כדי הניתוח. אם לא הייתי כורת את זה, זה יכול היה להחמיר ולהגיע עד לכדי סכנת נפשות של ממש.

"**הרגשתי** בתקופה האחרונה כאבים במעיים אבל דחיתי את זה כי לא היה לי זמן להתעסק בזה. הפיגוע הציל לי את החיים. הבורא כל העולמים זימן לי את הניתוח כדי להציל את חיי, וגם ניצלתי מהפיגוע בכך שהוא לא פגע לי באיברים חמורים יותר, ולא קרה שהפכתי לצמח. נכון שהפיגוע היה קשה אבל קיבלתי את החיים במתנה מכל הכיוונים. שלא אהיה עם המחלה הנוראה בגופי חלילה, ב"ה.

הילולא דצדיקיא

יום שב"ק ט"ז כסלו
– רבי מנחם קאליש מאמשינוב ב"ר יעקב דוד **(תרע"ח)**
רבי יהושע יצחק יאיר מזוראווינא ב"ר יעקב הורוויץ מבראד-אמונות ודעות **(תרי"א)**
רבי שאול ידידיה אלעזר ב"ר ישראל טאוב ממודז'יץ **(תש"ח)**

יום א' י"ז כסלו
– רבי יוסף יוזל ב"ר שלמה זלמן הורביץ - הסבא מנובהרדוק **(תר"נ)**
רבי יחיאל מיכל פיצ'ניק מברזא ב"ר דוד מסטעפין **(תר"ט)**

יום ב' י"ח כסלו
– רבי אברהם החסיד בן הרמב"ם ב' המספיק לעובדי ה' **(ד' תתקצ"ח)**
רבי ארי' לייב ב"ר יוסף דרשן מפוזנא **(תצ"ז)**
רבי שמואל שמעלקא ב"ר משה לייב מסאסוב **(תרכ"ב)**
רבי בריך ממעזיבוז ב"ר יחיאל מיכל **(תקע"ב)**
רבי ישראל מקראסילוב ב"ר נחמן מסקאליט **(תרנ"ז)**
רבי אליעזר זאב ב"ר יצחק מראחוב-ר"ג רוזנבוים **(תשנ"ט)**
רבי יוסף יצחק מאווזרוטש ב"ר מנחם מנדל מליובויטש **(תרל"ז)**

יום ג' י"ט כסלו
– המגיד ממעזריטש הרבי ר' דב בער ב"ר אברהם **(תקל"ג)**
רבי ישעי' אב"ד נאחוד מיזלוב וקאלוב ב"ר מרדכי בנעט אב"ד ניקל שבורג **(תרכ"ז)**
רבי חיים צבי ערנרייך אב"ד מאד ב"ר יעקב- קצה המטה על מט"א\ ועוד **(תרצ"ז)**
רבי ניסן חיים ראזנבוים מסיגעט ב"ר אליעזר זאב מקרעטשינקי **(תש"ו)**
רבי חי סייב ב' חלב חטים **(תקצ"ז)**
רבי פינחס ב"ר יעקב הכהן שטיינר ב' בריתי שלום **(תרע"ג)**
רבי מנחם נחום טווערסקי ב"ר מרדכי מטולנא **(תרע"ז)**

יום ד' כ' כסלו
– רבי פייבוש מקרעמניץ ב"ר דב בער ב' משנת חכמים **(תקל"ה)**
רבי משולם פייבוש ב"ר אהרן משה הלוי הלר מז'באר'ז
ב' יושר דברי אמת **(תקנ"ח)**
רבי בנימין זאב וזאלף סג"ל מבאלטא ב"ר שמואל – תל' ר"פ מקאריץ **(תקפ"ג)**
רבי דב בער מאושפיצין ב' דברי צדיקים **(תקצ"ח)**
רבי אברהם ב"ר ישראל מאיר הח"ח **(תרנ"ב)**
רבי ברוך האגר ב"ר מנחם מנדל מויזניץ ב' אמרי ברוך **(תרנ"ג)**
רבי יוחנן ב"ר דוד טברסקי מרחמסטריוקא-י"ם **(תשמ"ב)**

יום ה' כ"א כסלו
– שמעון בן יעקב אע"ה **(ב' אלפים ש י"ד)**
רבי יוחנן פעדלוב מקארלין ב"ר ישראל מסטאלין **(תשט"ו)**
רבי צבי פסח פראנק ב"ר יהודה לייב **(תשכ"א)**
רבי יעקב קאפל חריף אב"ד וזרבוי תל' הנוב"י ועוד ב"ר צבי מאלטענקונשטאדט **(תקצ"ו)**
רבי יוסף ב"ר בצלאל פרסבורג
אב"ד מאטערסדורף- תפארת יוסף **(תרפ"ד)**
רבי נפתלי הלברשטאם ב"ר יחזקאל שרגא משינאווא- אילה שלוחה **(תרכ"ד)**
רבי יעקב מאיר ב"ר חיים פאדזוא מבריסק – מקור מים חיים **(תרט"ו)**

יום ו' כ"ב כסלו
– רבי אליעזר ב"ר אליה אשכנזי ב' מעשי ה' **(ה, שמ"ו)**
רבי משה רוקח אבד"ק זבאריש וזלאטשוב ב"ר אלעזר אמסטרדם הגאון ב' מעשה רוקח **(תקי"ד)**
רבי פינחס מאוסטראה ב"ר יעקב **(הרב ריבי) יוסף (תקס"ו)**
רבי יואל אשכנזי מזלאטשוב ב"ר משה דוד מטולטשאווא – שו"ת מהרי"י אשכנזי.
רבי אלעזר ב"ר משה אליקים בריעה מקוז'ניץ **(תרכ"ב)**
רבי יחזקאל ב"ר משה פאנעט ב' כנסת יחזקאל מדעש **(תר"ב)**
מגיד המישרים רבי שבתי בנימין ב"ר אריה יודלביץ **(תשנ"ו)**
מגיד המישרים רבי שלום מרדכי ב"ר יצחק הכהן שבדרון **(תשנ"ח)**
רבי חיים כסאר זקן רבני תימן **(תשנ"ח)**

מבאר האמונה

דברי חיזוק סיפורים ומשלים מהגה"צ המשפיע רבי אלימלך בידרמן שליט"א

הצילני נא מיד אחי מיד עשיו

כתב השל"ה הקדוש בשם הזוה"ק: "מכאן נשמע, שהמתפלל צריך לפרש ולברר דבריו 'באר היטב', ולכן ביקש יעקב **מיד אחי** ופירט **מיד עשיו**, אף שלא היה לו כי אם 'אח' אחד, ולא יחשוב שהלא הקדוש ברוך הוא בוחן ליבות ומה לי לפרט את הבקשה, אלא יעמוד לפני בוראו כבן המתחטא לפני אביו, ואז יפעל בתפילתו גדולות ונצורות.

*

מעשה שהיה, בעת מגורי הגרי"ז מבריסק זצ"ל ב'ווילנא', היה זמן שנהג השלטון להחרים 'דירות' עבור קציני הצבא ופקידי הממשל, ובתמורה היו נותנים לבני הבית דירה מחוץ לעיר. על כל דירה שהיתה ברשימת הצבא היו בני הצבא תולים מודעה על דלת הבית שייתכן ויצטרכו את דירתם, להיותם מוכנים אחר הודעתם בשנית – לעזוב את הבית תוך ארבעים ושמונה שעות. ביום מן הימים בהגיע אחד מבניו מבית המדרש וירא על השולחן 'מודעה' כזאת, ועוד אמר לו הגרי"ז כי הודיעו להם שתמורת דירתם יקבלו בית מדור הרחק – מחוץ לעיר. החל הכן להשוש, מה יהיה, האם ניאלץ לעזוב את 'ווילנא המעטירה'.

אותו היום 'יום שלישי ושלח' היה, ופתח הגרי"ז חומש בראשית ואמר – לאחר שנאבק יעקב עם המלאך שרו של עשו, אמר לו המלאך **'כי שרית עם אלוקים ועם אנשים ותוכל'**, ופירש"י, **'עם אנשים'** – עשו ולבן, ולכאורה קשה, הרי עדיין לא נפגש יעקב עם עשו, ועדיין לא הוכרעה מלחמתם כלל וכלל, והאיך אמר לו המלאך – כי שרית ותוכל, אלא, צריך לומר, שכל מה שיארע כאן בהאי עלמא, אינו נקבע כי אם ממעל, ואם ניצח יעקב את 'שרו של עשו' נחשב כמו שכבר הוכרעה המלחמה, וכבר אפשר לומר 'ותוכל' לו לעשו.

כמו כן לענינינו, אין להתייחס כלל למה שאומרים פקידי הצבא כאן בעולם, כי אם למה שאומרים בשמים, ואם מן השמים אמרו שנישאר בביתנו – לא יועיל להם כלל לשנות את הכרזת מעלת.

והעידו בני המשפחה, כי במשך אותם הימים הרבו בני הצבא לבוא ולבדוק את הדירה, ויהי אך פתחו את דלתות הבית והחלו להכנס, מיד נסו משם כל עוד נפשם בכפם, על אף שהדירה היתה ממש גדולה ומרווחת. והיה הדבר לפלא.

וישאל יעקב ויאמר מה שמך, ויאמר למה זה תשאל לשמי ידועה הפליאה וכי מה היה ענין ליעקב לידע את שמו של שרו של עשו, האם חפץ היה להשתדך עמו וכדו', ועוד על מה ולמה האריך המלאך בתשובתו – 'למה זה תשאל לשמי', ולא אמר לו אין רצוני לספר את שמי, אלא, דהרי שרו של עשו הוא היצר המסית ומדיח, וידוע, ד'מהותו' של דבר נרמז בשמו (**עיין יומא פג:, רבי מאיר חתם דייק בשמא**),

וזה אשר שאלו יעקב **'מה שמך'** – מה מהותך וכחך, שבו הינך מפיל ברשתך את ההמון מצאן קדשים, ויענהו **'שרו של עשו'**, מהותי – **'למה זה תשאל לשמי'**, שאני מכנים את האדם לבלבול הדעת והמה, שלא יעמוד להתבונן ולשאול את עצמו, מדוע אעשה כך וכך, בדברים שלבסוף אתחרט עליהם, וכיו"ב בשאלות התבוננות, כי אם יתבונן בר ישראל אפילו במעט בקושיות העולים לו, לא ינהה אחריי כסומא בארובה.

עוד מהטעייתו של היצר מצינו, כמו שביאר הרה"ק **ה'קדושת ציון' מבאבוב זי"ע**, שיעקב שאל את שרו של עשו הוא יצר הרע – **'מה שמך'**, ויענהו ה'יצר', **'למה זה תשאל לשמי'**, לא אגלה לך את שמי, כי זהו כל תכסיסי, שלא יכירו וידעו כי אני עומד מאחורי הדבר, ומטעה אני את באי עולם להראותם על מצווה שהיא עבירה, ועל עבירה שהיא מצווה.

סיפורי צדיקים

לכ' יומא דהילולא של הרה"ק רבי דב בער ממעזריטש זיע"א

קול של התייפחויות ואנחות יגון לכד את אוזניו של הרה"ק רבי שניאור-זלמן בעל התניא, תלמידו של המגיד ממזריטש. הוא נדרך והטה את אוזנו, וזיהה שהקולות באים מביתה של האלמנה שהתגוררה בסמוך לאכסנייתו. הוא התקרב אל הבית, והמחזה שהתגלה לעיניו היה קורע לב.

האלמנה ישבה על הארץ ומיררה בבכי. "מה קרה?", נזעק רבי שניאור-זלמן. "בני יחידי, מחמד עיני...", האלמנה התקשתה לעצור את בכייה ולהוציא משפט רצוף מפיה, "הוא... החליט... להשתמד!".

אך יצאו המילים מפיה ושטף דמעות פרץ מעיניה, כאילו זה עתה נתבשרה בבשורה האיומה.

כשנרגעה מעט סיפרה לרבי שניאור-זלמן כי בנה היחיד עזב את הבית והלך אל הכנסייה. בעוד כמה ימים ימיר את דתו, השם ישמרנו. רחמיו של רבי שניאור-זלמן נכמרו על האישה האומללה.

"אל תדאגי", דיבר אל ליבה, "בנך יישאר יהודי, בעזרת השם". במוחו כבר נרקמה תכנית פעולה.

באותם ימים קשה היה להיכנס אל מורו **הרה"ק רבי דוב בער, המגיד ממזריטש זיע"א.**

המשרת שעמד בפתח עמד על המשמר שאיש לא יתפרץ אל החדר בחטף. ובכל-זאת מצא רבי שניאור-זלמן פתרון. "מחר", אמר לאלמנה, "ביום שישי, גשי אל בית הצדיק אחרי חצות היום, בשעה שהמשרת יוצא לבית המרחץ. אני אפתח בעבורך את דלת חדרו של הרבי, ואת תשטחי את הדברים לפני הצדיק".

כך היה. בצהריים, כשעזב המשרת את עמדתו, נכנסה האלמנה מרת הנפש אל המגיד כשהיא שרויה בסערת רגשות עזה. מרוב בכי לא הצליחה לפצות את פיה.

המגיד פטר אותה לדרכה במחוות יד, והאישה עזבה את חדרו של הרבי בלי ששטחה את בקשתה ובלי שהשיב לה דבר. כאשר חזר המשרת מבית המרחץ הורה לו המגיד לכנס מיד את התלמידים כדי לקבל את השבת.

הלה התפלא. קבלת שבת בשעה מוקדמת כל-כך? התמיהה גברה כאשר אחרי התפילה ערך המגיד את סעודת השבת וניהל אותה במהירות. התלמידים יכלו להבחין שהוא שרוי בעולם רוחני עליון.

את ברכת המזון אמר המגיד בהתלהבות ובקול רם, ולאחר מכן נשא דברי תורה באוזני התלמידים, כשהוא מכריז כמה פעמים: "שמעו נא, אחיי, את מתיקות התורה!". התלמידים הביטו זה בזה בהשתאות, אולם רבי שניאור-זלמן ידע כי הדבר קשור למצוקתה של האלמנה.

פתאום האדימו פניו של המגיד ועיניו בערו כשני לפידים. באותו רגע השתנה מזג האוויר ורוח סערה החלה לשרוק מבעד חלונות הבית.

כעבור שעה קלה נשמע קול חבטה ליד הדלת. המגיד פנה אל משרתו והורה לו בבהילות: "קח מיד את הסוס והעגלה והבא אותו אל המלון הסמוך לעיר".

סימני השאלה בקרב הנוכחים התרבו. את מי ציווה המגיד לקחת? המשרת יצא מיד החוצה ומצא שם את בנה של האלמנה מוטל על הארץ, ממרר בבכי. מיד הבין שהוא האיש שאותו יש לקחת אל בית המלון, ועשה כפי שנצטווה.

באותם רגעים נהרו פניו של המגיד, הוא סיים את דברי התורה ופנה לחדרו. רבי שניאור-זלמן שם את פעמיו לעבר המלון, שהיה בתוך תחום העיר. כשנכנס לחדרו מצא את בן האלמנה בוכה בדמעות שליש.

"ספר לי מה אירע לך", ביקש רבי שניאור-זלמן. "זה היה היום אחרי הצהריים", פתח הבן וסיפר. "שכבתי על מיטתי בעליית הגג שבכנסייה. החדר היה נעול ולא הייתה לי דרך לצאת ממנו. באותה שעה מנוי וגמור היה עמי להמיר את דתי חס ושלום.

"אך פתאום תקפו אותי הרהורי תשובה עזים, שלא ידעתי מניין התעוררו בקרבי. גל של געגועים לאלוקי ישראל מילא אותי. פרצתי בבכי והחלטתי לברוח מן הכנסייה.

"פתחתי את החלון, אך כשהבטתי למטה צנח ליבי בקרבי. אם אקפוץ מגובה כזה אין סיכוי שאשאר בחיים, ואף לקבר ישראל לא אזכה לבוא. הדחף לברוח מן המקום היה חזק, אך הפחד הכריע אותי. כמה פעמים ניסיתי לקפוץ ונרתעתי.

"ולפתע הרגשתי כי כוח בלתי-נשלט מניע את גופי קדימה, אל החלון הפתוח – וקפצתי. חשתי זעזוע קל במגע עם האדמה, אולם במהרה עמדתי על רגליי, בריא ושלם.

"אך הסכנה לא חלפה. כלבי פרא שוטטו בחצר. אם אשרוד מנשיכותיהם, הרי שנביחותיהם יסגירוני. החלטתי בכל-זאת ללכת לעבר היציאה.

"למרבה הפלא, הכלבים לא השמיעו קול ולא זזו ממקומם. הגעתי אל החומה החיצונית, שגובהה כשני מטרים והיא חלקה לגמרי. כאן כבר לא יכולתי לעשות מאומה. לא נותר לי אלא לשאת את עיניי למרום. 'אנא, ריבון העולמים', התפללתי, 'עשיתי כל שבכוחי כדי לשוב בתשובה שלמה, אולם כעת אין לאל ידי לעשות דבר'.

"עודני מדבר", סיים בן האלמנה את סיפורו, "והנה נשאה אותי רוח עזה ומצאתי עצמי מרחף עד שהוטחתי ליד דלת בית מדרשו של הצדיק". **זיעוכ"א**

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לבם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים

לעילוי נשמת
האשה החשובה
מרת יהודית ליבא ב"ר יוסף ע"ה
מרמורשטיין
נפטרה ט"ז כסלו תשס"ד
ת נ צ ב " ה.

ידידים דוממון
מעומקא דליבא אביע ברכתי לאיש היקר והמופלא, הראשון הוא למען בית חיינו מסוד בכל לבו ונפשו למען גליונינו הק' בא"י, איש חי ורב פעלים לכלל ולפרט, אין גומרין עליו את ההלל, ה"ה הרב **שלמה זלמן הורוביץ** שליט"א
לרגל שמחת הולדת הנכד תחי' לאויש"ט
יה"ר שתזכה לרוות מהם רוב נחת, וזכות מפעלותיך הכבירות יעמדו לך ולזרעך להתברך
בכול. המברך בידידות רבה ובהערכה עצומה-**י.לב**

ברכת מזל טוב לידידינו ואנ"ש
שהשמחה במעונם
הרה"ח רבי **שמואל שטרן** הי"ד לרגל שמחת נישואי בנו בשעטומ"צ
*
הנה"ח ר' **בערל שכטער** הי"ו לרגל שמחת הולדת הנכד

תשית לראשו עטרת פז

ש'לוחה בזאת ברכותינו, מעומק לבינו פנימה, לכבוד האי גברא יקירא מאוד נעלה, לבו הזהב עולה על כולנה, ראש ונחשון לכל דבר קדושה, נודע בשערים במעשיו האדירים, איש המעשה במישרים ואמונה, מדבה חיילים לתורה ותעודה.
ז'יכה ומזכה הרבים, זך הרעיון במיטב הגיון, כשלמ"ה עוטה אורה, יקר שבערכין שמח ומשמח אלוקים ואנשים.
ה'וא הגבר המשליך נפשו מנגד למען בית חיינו הק' ונושא בעולו במסי"נ, ולא חוסך עמל ויגיעה למענה, דבוק ומקושר בעוז ותעצומות למרן אדמו"ר הקוה"ט זיע"א ולהבחל"ח כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, יקר רוח אשר כבוד שמו הטוב הולך לפניו, ה"ה
הרה"ח רבי שלמה זלמן הלוי הורוויץ שליט"א
לרגל שמחת הולדת הנכד אצל **חתנו** האברך היקר המופלג בתוי"ש, כרמא דכוליה ביה
הר"ר **יצחק הנסקאל** הי"ו בשעטומ"צ לאויש"ט
מעומק לבנו נביע ברכותינו שתזכה לנחת מהם ומכל יוצ"ח בהרחבת הדעת, בברכות שמים **מעל**, טוב וחסד ידפוך כל ימי חייך, בברכה מרובה וחסד עליון בל יכמוס וחיי אריכי ומזוני רויחי, ובמקום אחד תורה וגדולה משולבות יחדיו ובמהרה נזכה לקבל פני משיחנו ומלכינו בראשינו בעגלא ובזמן **קריב.** **בשם קהל חסידי לעלוב בא"י ובחו"ל**
נודב לרגל השמחה

ברכת מזל טוב נאמנה
לידידינו היקר המשפיע, פה מפיק מרגליות, אוצר כלי חמדה, ה"ה
הרה"ג ר' **יונה וינברג** שליט"א
חתן כ"ק אדמו"ר **מוהרשצ"א** רוזנפלד זצוק"ל
חדב"נ כ"ק מרן רביה"ק הרמ"מ מלעלוב זיע"א
לרגל שמחת נישואי בנו החתן
ר' **דוד זעליג** הי"ו עב"ג בת הרה"צ ר' **אלתר יצחק רבינוביץ** בן **האדמו"ר מביאלא פשיסחא**, נינת הגה"ק בעל **שבט הלוי** זצוק"ל, במז"ט ובשעטומ"צ
יהא רעווא מן קדם אבוהון דבשמיא שיזכה לרוב נחת מהם ומכל יוצ"ח, מתוך בריות גופא ונהודא מעליא, ואך טוב וחסד ידפוהו כל הימים.
נודב לרגל השמחה

ברכת מזל טוב נאמנה
לידידינו היקר המשפיע, פה מפיק מרגליות, אוצר כלי חמדה, ה"ה
הרה"ג ר' **אברהם מקובצקי** שליט"א
חתן כ"ק אדמו"ר **מוהרשצ"א** רוזנפלד זצוק"ל
חדב"נ כ"ק מרן רביה"ק הרמ"מ מלעלוב זיע"א
לרגל שמחת נישואי בתו תחי' עב"ג במז"ט ובשעטומ"צ
יהא רעווא מן קדם אבוהון דבשמיא שיזכה לרוב נחת מהם ומכל יוצ"ח, בבנין עדי עד מתוך בריות גופא ונהודא מעליא, ואך טוב וחסד ידפוהו כל הימים.
נודב לרגל השמחה

לזיכוי הרבים להוצאת העלון לע"נ, לרפואה או לשמחה ניתן לפנות לטלפון 052-7667563 עד יום ב' בערב